

PROTECTOURWINTERS.FI

Polku talvien pelastamiseen

VAIKUTA POLITIIKKAAN

Jotta talvet voidaan pelastaa, koko yhteiskuntaa täytyy muuttaa. Käytä äänioikeuttasi ja äänestä vain ehdokkaita, jotka pitävät ympäristömme puolta. Kerro, että he menettävät äänesi, elleivät aja riittävän kunnianhimoista ilmastopoliittikkaa.

OLE ÄÄNESSÄ

Puhu ilmastonmuutoksesta ystäville, perheellesi ja työtovereillesi sekä sosiaalisen median verkostoissasi. Ilmastoaktivismia ei ole ilman aktiiveja.

OPISEKELE

Lue ilmastonmuutoksesta netistä, kirjoista sekä luotettavista tiedotusvälineistä ja kerro oppimastasi muille.

ELÄ YKSINKERTAISEMMIN

Vähennä kulutustasi, älä osta mitään turhaa, käytä tavaroita uudelleen ja pidempään sekä kierrätä se mitä et enää tarvitse.

SYÖ ILMASTOYSTÄVÄLLISESTI

Syö kasvispainotteisesti ja vältä eläinperäisiä tuotteita, älä heitä ruokaa roskiin ja suosi vastuullisesti tuotettuja elintarvikkeita.

MATKUSTA FIKSUMMIN

Matkusta lähelle, suosi joukkoliikennettä, valitse juna lentämisen sijaan ja jos lennät ole kohteessa kerralla pidempään.

ÄÄNESTÄ LOMPAKOLLASI

Suosi yrityksiä, joiden tuotteet ja toimintatavat ovat ympäristöystävällisiä ja joille ympäristöstä huolehtiminen on etusijalla.

Jari Salo: Sähköautolla Lappiin – uhka vai mahdollisuus?

Kirjoittaja on Protect Our Winters-järjestön hallituksen jäsen ja luovan työn ammattilainen Jari Salo. Jari on pitkän linjan POW-aktiivi, ja suunnitellut esimerkiksi alkuperäisen POW-logon.

Nettifoorumien sähköisen liikenteen asiantuntijat ja kyläpäälliköt sen tietävät. Sähköautolla ei pääse Lappiin. Lappi on liian kaukana ja siellä on niin äärimmäiset olosuhteet, että sähköautot hajoavat ja jäätyvät. Jo matkalla Lappiin sähköautoilija kohtaa lukemattomia esteitä, kuten ruuhkautuneita ja rikkinäisiä latureita ja liian hiljaa ajavia Tesla-kuskeja. Ainoastaan perinteinen kunnan auto, joka pörisee ja erittää voimakkaan hajuista savua peräosansa savupiipusta kykenee selviytymään Lapin talven armottomissa olosuhteissa.

Kuukkelin kolumnin kokemusasiantuntijana voin ilokseni ilmoittaa, että kyllä sähköautolla pääsee Lappiin; lämpimästi, hiljaisesti, vähäpäästöisesti ja turvallisesti. Sähköauto ei myöskään jäädy yli kolmenkymppin pakka-

sisä – kuten moni perinneajokki saattaa tehdä.

Käyttökulutkin jäävät polttoainetta käyttäviä autoja alhaisemmiksi. Helmikuun talvilomareisun maksut suurteholatureilta olivat yhteensä noin 55 euroa per suunta. Autossa oli neljä henkeä, kahdeksan lumilautaa ja aivan liikaa matkatavaroita.

Vielä vähäpäästöisemminkin pääsee pohjoiseen matkustamalla junalla tai vaikka yhdistämällä junan ja sähköautoilun. Junailu on rentouttava tapa matkustaa, mutta toki usein arvokasta puuhaa verrattuna sähköautoiluun.

Kehotan polttomootoriautoilijoita rohkesti koeajamaan sähköautoa tai hyppäämään sellaisen kyytiin. Saattaa nimittäin käydä niin, että pian huristeletkin tyytyväisenä lämpimällä ja savuttomalla sähköautolla, ja ihmettelet miten jotkut kuvittelevat että sähköautolla ei pääsisi Lappiin.

Tämä teksti on naputeltu Gardajärven rannalla, Pohjois-Italiassa, jonne myös pääsi sähköautolla. Nähtäväksi jää pääseekö täältä sähköautolla myös pois.

Äkäslompololainen Keijo Taskinen on riistabiologi, joka kirjoittaa, valokuvaa ja pyrkii katselemaan maailmaa eläinten, toislajisten ystäviemme, silmin. Hetkiä Keijon matkassa -sarja ilmestyy kevään jokaisessa Kuukkelissa.

Kokko ja joutsen

Nuorena ahmin kirjoja, pahimmillaan/parhaimmillaan parisataa vuodessa eli sen mitä pallopeleiltä joudin. Yhtenä iltana luin Yrjö Kokon Laulujoutsenen.

Yhtenä iltana kuuntelin tuulia vaan, lausumatta sanaakaan. Sielussani tunne tuntematon, vieras kosketus loimutessa yöauringon.

Tuona iltana seireenit lauloivat: ”tule tunturiin, seuraa Kokkoa”. En ollut koskaan käynyt Nilsiiä pohjoisempana, mutta kuljin jo kaihon karavaanin matkassa kohti Ultima Thulea, äärimmäistä pohjolaa.

Tunturierämaat tulivat myöhemmin tutuiksi, mutta joutsenet ja Kokko haamuilivat elämässäni vuosikymmeniä. Kunnes yhtenä kevätaamuna... No, hypätään suksille:

Pyhätunturin huipulla törmään karhunjalkeen. Isoihin. Jälkijotos tulee etelästä, liekö kontio talvehtinut Kellošelässä. Olen altis houkutuksille eli ei muuta kuin jäljittämään.

Aluksi karhu on tallustellut Kitinkurun kautta Ketunlenkille. Jatkanut latua alas ja koukannut sitten Kutujärven kautta Hangasmaahan. Meitsi kiittää hangella; otso on huhkinut, välillä kyntänyt kulkusia myöten. Pujahtelen puiden välissä, tiukka jarrutus törmän alla jokilaaksossa... huoh! Aurinkoavaruutta ympärillä.

Ja alla jäähän painuneet upeat karhunjaljet. Tassujen leveys 17 senttiä! Melkoinen mesikämmen! Nuo jaljet on ikuistettava!

Kaksi laulujoutsenta kailottaa ja nousee siivilleen Juurakkokosken alla olevasta sulasta. Laitan kameran reppuun ja ihailen ohilentäviä sinivalkoisen suomen mannekiineja. Tunnelma muuttuu, kun taivaalta kuuluu junan ääni. Pikkelaan: ”hetkonen, kiskot laulavat 60 kilometrin päässä ja junat eivät lennä”.

Eivätkä syöksy. Sillä seuraavassa sekunnissa kuulostaa siltä, kuin pikajuna putoaisi meitsin niskaan. Ja joutsenten.

Käännyn ja katson ylös: näen auringosta siivet supussa syöksyvän maakotkan silhuetin. Vauhtia kokolla on 220 km/h ja ääni sen mukaisen ylimaallinen.

Joku unohti kertoa kotkalle, että joutsenet eivät kuulu sen ruokalistalle. Sillä valkolintupaistia ilmojen valtias tavoittelee.

Näyttää väistämättömältä, että saaliin ja saalistajan lentoradat kohtaavat. Odotan hurjaa törmäystä. Mutta viime hetkellä joutsenet havaitsivat vaaran. Yrittävät tehdä pakkolaskun Majannivan niskan sulapaikkaan.

Ja millainen laskeutuminen siitä tuleekaan: Holtiton! Vettä räiskyttävä! Toinen osuu jäänreunaan ja pyörii ilmassa puoltoistavoltia; toinen kimmahuttaa vedestä kahdesti kolmella kierteellä. Hetken molemmat sätkivät räpylät taivasta kohti.

Kotka oikaisee syöksynsä joutsenten yllä: vedestä se ei voi niihin iskeä. Rauhallisin siiveniskuun se jatkaa matkaansa Elämänluukun suuntaan.

Joukhauset keräilevät tovin itseään. Sukivat. Sitten tanssivat, toittottavat riemurinnoin elämän jatkumista.

Nojaan äimänkäkenä sauvoihini. Hetken päästä ajatukseni laukkaavat mielen syövereihin, syviin symboleihini: ”hmm... kokko eli kotka tavoittelee laulujoutsenia!?” Kohtalonyhteys on selvä. Tajuan, että minun on elettävä lapsuuden unelmani todeksi.

Tuona iltana päätän koota rettikunnan ja lähteä Kokon jäljille. Kannattaa uskaltaa.

*Yhtenä iltana uskaltaa toisilta kysyä
Yhtenä iltana päättää yhdessä lähteä
Kuunnella joutsenten sinfoniaa taivaalla
Laulaa ja leikkiä elämän pyörteen alla
- Hectoria mukaillen*

Kirjailija ja toimittaja Kari Kaulanen on syntynään Äkäslompolosta. Hänen käsialaansa ovat muun muassa Kuuramäki-trilogia ja Riemuliiterin historiikki. Kaulanen on myös yksi Kuukkelin aikaisemmista omistajista ja päätoimittajista. Mie ja matkailu -sarja ilmestyy jokaisessa kevään Kuukkelissa.

Talonmies ja uusi Markiisi

Mulla oli mennä syyspuoli vuesta 1977 pääasiassa jouten ollessa ja soittamista haikaillen. Äkäslompolon koulula oli auki osa-aikanen talonmiehen toimi. Mie hättäyntyin hakkeen sitä, ja minut valithiin.

Pesti alko vuen 1978 alussa. Siittä tuliki minun työurani suurin epäonnistuminen, jonka muisteleminen hävettää vieläki. Työ ei varsinaisesti liittynyt matkailuun, mutta ilman matkailua Äkäslompolossa tuskin olis ollu koko koulu.

Ko helmikuussa aloit Riemuliiteri-illat, aamula nouseminen oli yhtä suivasaa ko ennenki. Reistasin kuitenkin hoitaa talonmiehen hommakki.

Loppukevävistä met aloima

suunnittelheen, että kasattas Markiisi uuesti. **Kaulasen Kaunon** veli, **Ahti**, tuli matkhaan.

Frimanin Jorma oli töissä Rautuvaarassa ja oli jo aiemmin lopettannu soittohommat. Jorman tilale rumpaliksi saathiin **Jollan Teuvo** Äkäsjokivarresta.

Ensimmäinen kuukausikeikka oli heinäkuussa tutussa paikassa, Oloksella.

Minun vanhemat olit päätyneet lisäsiiven rakentamisheen meän omakotitalhoon, lisäamajotustilaksi. Net olit rohkastuneet othaan sitä varten lainaaki, jota net olit viimisheen asti reistanheet välttää.

Yhtenä heinäkuuisena päivänä olit pohjanvalutalkoot. Ja illaksi taas Olokselle soithaan.

Syyskuussa oli Äkä-Hotelin vuoro, mutta Teuvo, joka kävi töissä Partekilla, ilmotti, että hän heittää poies.

Met mietimä päät kuumina erilaisia ratkasuita. Lopputulos oli, että Voitto tuli takasi kitaristiksi, Ahti otti passon ja mie siiryin rumpuihin.

Vieläki mie ihmettelen, että mistä semmonen rohkeus löyty, ko enhän mie ollu rumpuihin kovin monta kertaa ees koskenu. Ja ei muuta ko tansikansan etheen suurin piirthein ilman yhteisharjoituksia.

Kyllä minua jännitti, melkein pölätti. Mie piän, että toisia se vasta jännittiki.

Se alko kuitenkin sujuhuun ylättävän hyvin, ja yleisö, joka